

# Hejsek 5



ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXV leden 2010

# Pejsek štěká...

Vše nejlepší štěkám  
k narozeninám Simče!!!

kapsy batohu, protože  
byla zamrzlá!“

Bahňák: „Já už si dva  
měsíce nečistil zuby.“

Blíží se nám půlroční  
bodování. Vlastně už je  
za dveřmi!

Stařec: „Cože? Ty jsi  
překonal můj rekord!“

Při vánočním tvarohu  
všichni zuřivě hází kost-  
kou. Náhle Kuba: „Nes-  
lintej na tu kostku, měníš  
těžiště!“

Máte brusle? Bruslíte?  
A brousíte? V sobotu na-  
brousíme a zabruslíme!

Za dva měsíce bude vý-  
roční výprava. Komu ješ-  
tě chybí nováčkárna?

Májka na Starce s kyta-  
rou, který právě přehrál  
Kubu s flétnou: „Starče,  
neladí to ke kytaře.“

Trénujete na mistrov-  
ství v uzlování? Zvažte,  
važte a přijďte. A oddílo-  
vou košili sebou!

Kuba si půjčil Májčinu  
knihu o hlavolamech ze  
sirek. Shlédne obal a po-  
vídá: „Jé, knížka o pyro-  
technice!“

Kuba po cestě na vá-  
noční chatu: „Já jsem se  
nemohl dostat do jedny

Skříťa: „Já ale neumím  
říct ,r‘ s háčkem!“



## Co budeme dělat?

- 5. 1. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 8. 1. Čaj (16:00 - 19:00)
- 9. 1. Bruslení
- 12. 1. Družinovky
- 19. 1. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 26. 1. Družinovky

## A dále?

- 2. 2. Mistrovství v uzlování
- 19. 2. Předvýroční tvorba knihovny
- 20. 2. Výroční výprava
- 21.2. lezení pro družinu nejstarších
- 13. 3. hra Čtrnáctky od Arálií
- 19. – 21. 3. Výprava
- 1.-5.4. Velikonoční výprava
- 23.-25. 4. Putování
- 7.-9. 5. Výprava na blind
- 28.-30. 5. Štítek táborníčka
- 18.-20. 6. Voda
- začátek prázdnin - tábor

**V pátek 8. ledna čaj  
„Svícínky a hry“**



# Beskydy 2009, aneb jak balit chleba

## Prší hodně a vlastně ještě trochu víc

Tenhle den začal už v noci, když nás probudil déšť pršící nám na batohy, jinak byl ale docela klid. Ráno v osm nás probudil budík, odvázáli jsme tedy plachtičky, ale to byla osudová chyba, protože začalo lejt. Déšť nepřestal ani do naší oblíbené půl jedenácté, kdy jsme vyšli. Lilo tak usilovně, že než jsme došli do Konečné, měli jsme únikový plán. Začalo být chladno a název obce „Konečná“ byl docela příhodný. Pojedeme autobusem do Ostravy a od tamtud do Suchdola nad Odrou k Petěvi domů. Sice je to docela zbabělé, ale předpověď na následující dny byla silný déšť a věřte nám, déšť v horách není nic moc.

Došli jsme na Konečnou a vyčkali autobusu, který tu kupodivu ani nezačínal ani nekončil. Přijel ze Slovenska a ochotně nás dovezl až do Ostravy. V autobuse jsme pařili BANG! A divili se hodinám, které kromě data a času ukazovali ještě jeden údaj, nějaký podivný čas, který se o 2 a půl hodiny lišil od normálního. Zvláštní, že? Nakonec jsme usoudili, že autobus je určen na dálkové trasy a ten zvláštní čas je k tomu, aby se nastavil čas cílové destinace. A teď byl akorát špatně nastaven. Jestli to tak opravdu je nikdy nezjistíme, zeptat se řidiče jsme zapomněli.



Dojeli jsme do Ostravy. Naše dohadování, jestli v Ostravě jezdí „šalina“ nebo „tramvaj“, ukončila mladá paní, která nám poradila, že máme jet „tramvajkou“. A tak jsme jeli. Naše rozhodnutí koupit si na pár stanic lístek se ukázalo jako správné, protože jsme potkali revizora.

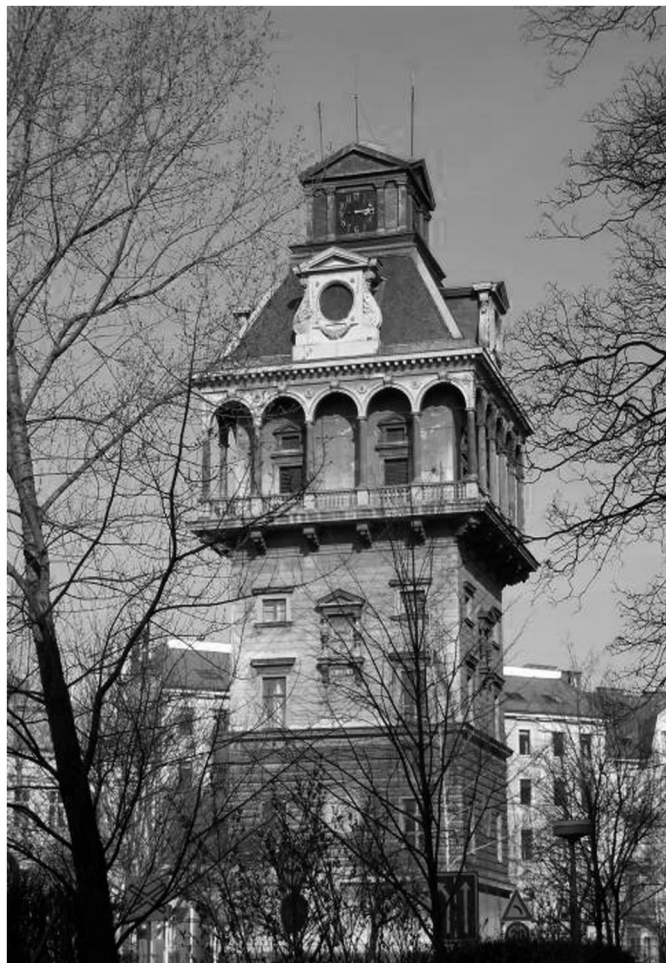
Na nádraží jsme si dali kebab, fornetti, horkou čokoládu a zmrzlinu s nasedli do vlaku do Suchdola nad Odrou. Doufali jsme, že když se to jmenuje „Suchdol“, nebude tam pršet. Vlak nás kodrcavě vezl směrem na sever, směrem k dalším dobrodružstvím...

Kvítek

## Bodování prosinec

|          |    |        |    |
|----------|----|--------|----|
| Vosa     | 30 | Filip  | 22 |
| Míša     | 27 | Jenda  | 21 |
| Májka    | 27 | Obi    | 21 |
| Sára     | 26 | Skříťá | 21 |
| Bahňák   | 25 | Štěpán | 21 |
| Bára     | 24 | Terka  | 21 |
| David    | 24 | Simča  | 20 |
| Dave     | 24 | Týna   | 20 |
| Mikulda  | 23 | Jakub  | 18 |
| Majda    | 22 | Josef  | 10 |
| Pomeranč | 22 | Kubík  | 10 |





# Pátrání po pražských vodárnách

## část třetí

Současná věž je 26 metrů vysoká pětipodlažní vodárenská stavba postavená v novorenesančním slohu, která se nachází nedaleko od jistého pražského fotbalového stadionu. Stavba pochází z roku 1887 až 1888 a byla vybudována podle návrhu architekta Jindřicha Fialky. Stanová střecha oplývá vikýři, na špičce střechy je v nástavbě umístěn hodinový stroj. V posledním patře se nachází vnější ochoz. Věž s přilehlou vodárnou původně zásobovala vodou část Holešovic a Bubenče. Svému účelu přestala sloužit již v roce 1913 a posléze byla přestavěna na bytový objekt s tím, že přilehlá strojovna, vodojem a další provozní budovy byly zbourány. V současné době objekt slouží dětem a mládeži, nachází se zde klubovny, výtvarné ateliéry a čajovna.

Májka

## Vánoční výprava na Hůrku

(18.-20.12.)

V pátek venku mrzlo, a tak se všichni rádi ohřáli v teple autobusu. Cesta do Dubé probíhala klidně



a my mohli vyrazit na Hůrku, kde nás čekal Tom v příjemně vytopené chalupě. Najedli jsme se, zahráli si na Upíra a šli spát.

Ráno bylo poněkud chladné, ale my jsme se nedali a šli jsme hledat materiál na ozdobení vánočního stroměčku. Zahřálo nás Hu-tututu a se šiškami, listy, šípka a dalšími drobnostmi jsme se jali připravovat oběd.

Odpoledne jsme vyráběli ozdoby, sháněli vánoční stroměček, pekli cukroví a připravovali hvězdu. Večer jsme šli ozdobit zvířátkům do lesa stroměček zeleninou a zazpívali si pár koled. Po návratu nás čekala vánoční hvězda, všichni jsme si postupně od cípů zapálili svíčku za doprovodu Majdiny flétny. Po večeři jsme lili olovo a jedli vánoční tvaroh s meruňkami.

Konečně jsme se dočkali a nastal čas k rozdávání dárků. Vedoucí nám dali kalendáře, nejstarší vylepšenou verzi námořníčků, prostřední Twistra a nejmladší sadu dopisních papírů. Každý jsme si vytáhli nějaký dárek z tomboly a spokojeně chroupali cukroví. Večer uběhl rychle a šlo se spát.

V neděli zbývalo posnídat vánočky, zahladit stopy, které zde nechala naše přítomnost a vyrazit na bus.

Eliška





# Šifrování

Vigenèrova šifra se zakládá na posunování písmen v abecedě. Písmena ve zprávě tentokrát posuneme podle klíče, který představuje nějaké slovo. K pořadí daného písmene v abecedě přičteme pořadí odpovídajícího písmene v klíči.

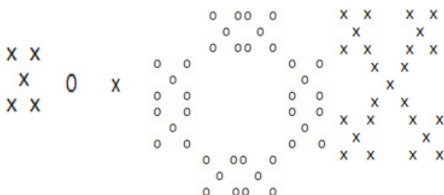
Př. „Lenoška byla v teepee“ podle klíče „postel“.

|   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |   |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| L | E | N | O | S | K | A | B | Y | L | A | V | T | E | E | P | E | E |
| P | O | S | T | E | L | P | O | S | T | E | L | P | O | S | T | E | L |
| B | T | G | I | X | W | Q | Q | H | F | F | H | J | T | X | J | J | O |

Zašifrovaná zpráva vypadá tedy takto: Btgixwqq hf-fhjt xjjo. Při rozšifrování pořadí písmen zase odčítáme, ale bez písmena CH.

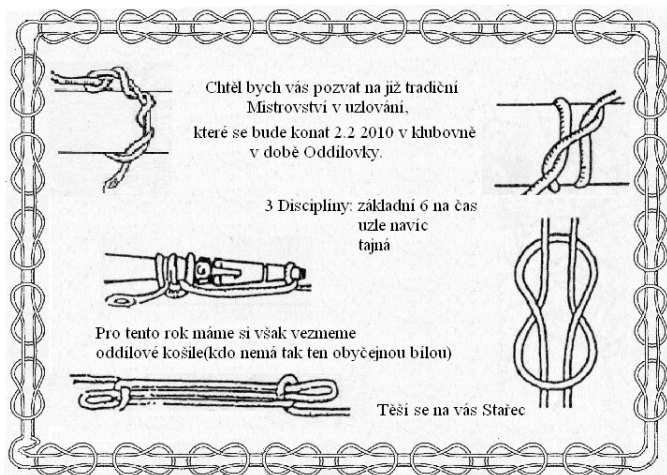
Zkuste si za měďák rozšifrovat tuhle zprávu:  
Bffmsvt! „Nebe“

Pro náročnější luštitelé tu je za měďák tato šifra:



Eliška





## S poctivostí nejdál dojdeš

### povídka od Filipa

Dva páry koní uháněly ve tmě lesem k Lesní pevnosti. Táhly obrovský knížecí kočár.

Kněžna pletla. Dvorní kuchař se díval z okna. Chůva houpala kněžninu holčičku. Kníže seděl u malého stolu a o něčem usilovně přemýšlel.



„Komoří!“, řekl kníže netrpělivým tónem. „Kómó-ří!“, zavolal když služebník dlouho nešel.

„Co si přejete?“ Rozlétli se dveře.

„Kdy už budeme na Lesní pevnosti?“, zeptal se kníže bezbarvým tónem. Komoří Jan se obrátil ve dveřích:

„Héj! Mirku! Kdy už tam budem?“ Když se dozvěděl odpověď, otočil se ke knížeti:

„Do dvaceti minut nás budou vítat famfárami, pane!“ Knížeti se zkrabatil obličej:

„Řekni kočímu ať si pospíší. Nějak se mi ten les ne-  
líbí.“

„Je vám něco?“, zeptal se zvědavý komoří, ale pán se po něm tak ostře podíval, že Jan radši šel. A v tom jeden kůň prudce zaržál a v zápětí padl mrtev na zem. A po té se ozvalo:

„Vzdejte se! Ruce vzhůru! Máme zbraně!“

„Nevzdáme se! Svou kůži nedáme lacino!“, vykřikl věrný kočí Mirek, ale v zápětí vyštekla rána a i on padl na zem.

„Dejte nám všechny šperky, peníze a knížete a necháme vás! Jestli to nebude než napočítám do deseti, všechny vás postřílíme!“

Kníže vstal:

„Nevzdáme se!“, zvolal „My se také umíme bít!“



V tom dovnitř vtrhli dva muži s bambitkami. Komoří Jan měl štěstí. Když muži vtrhli dovnitř dveřmi, které se otvírají také dovnitř. A Jan byl schovaný za dveřmi. Zůstal zticha. Slyšel výstřely, kvílení a výkřiky a potom ticho. Ticho. Takové ticho, že bylo až děsivé. Teprve asi po pěti minutách se Jan opovážil vylézt. Zděsil se. Na zemi ležela mrtvola dvorního kuchaře, chůvy a kněžny. Kníže a malá holčička tu nebyli. Chvilí váhal, ale pak vyšel ven.

Skoro zakopl o knížecí šaty. Celý, kompletní knížecí oblek tu ležel. A jak padal na nos něco ho napadlo. Ano. Z něho, z pouhého komořího se může stát dokonce kníže! Leží tu před ním jeho šaty! Může si je vzít a na Lesní pevnosti ho nikdo nepozná! Lidi, to je něco!

Už sahal po saku.

Ale smí si je vůbec vzít? Není jeho! A co kdyby ho na Lesní pevnosti poznali? Ne, ani trenýrky si nevezme! Ale co má dělat?

A náhle ho to trklo: Co asi? Honem vstal z polohy, ve které zůstal po zakopnutí. Ještě jednou pohlédl na knížecí šaty, chvíli zaváhal ale pak se rozběhl k Lesní pevnosti. Stará borovice se kolébala v prudkém větru. Zahřmělo, zablesklo a drobně se rozpršelo. Náhlý déšť máčel suchou zem. A v tom se v dálce ozvalo troubení na roh a potom volání:

„Kníže Švancnberku! Ozvěte se!”



A v tom se ozvalo asi od několika desítek lidí z různých míst volání podobného typu.

Během několika minut ho našli svázaného v jakémisi dolíku. Loupežníci strachem utekli. A knížete a jeho komořího čekala v Lesní pevnosti hostina. Ale ne ledajaká! Byl tam sám král !! Ještě než začali nosit na stůl vstal král a řekl ke knížeti:

„Díky vám jsem zachráněn. Nebýt vás, tak dopadnu jako vy. Já jel totiž stejnou cestou hned za vámi. Za to že jste mne zachránil, vás povýším z knížete na hraběte!“ Kníže si odkašlal:

„Já sám si tuto funkci nezasloužím. Místo mne ať je hrabětem můj komoří Jan. Vždyť on mi vlastně zachránil život – kdyby jste mne nezačali hledat, hodili by mne do ohně!“

S poctivostí nejdál dojdeš. Kdyby Jan ukradl šaty, byl by pouhým knížetem. Ale s poctivostí došel až k hraběti.

## **Detektiv vypráví**

### **aneb jak to bylo s Františkem S.**

Východ slunce zastihl Františka, Filipa a Pepu, když vycházeli ze dveří fary. Před nimi seděl otrhaný žebrák Lojza. Františkovi se ho zželelo a nabídl mu, že může jít s nimi dále.



Celý pátek putovali po lesních cestách, měli v plánu urazit asi čtvrtinu cesty do Kuřivod. Kolem třetí hodiny se uvelebili ve stínu olší u potoka. Lehce pojedli a František si vypůjčil Pepovu knížku povídek z Chodska. Žebrák si přisedl na sluníčko a hřál se, Filip fotil, Pepa si máčel nohy ve vodě a František hloubal v knize.

Ten den ušli ještě několik kilometrů, ale pak se Pepovi udělalo špatně. Bolel ho žaludek i hlava. František s Filipem rozdělali oheň a uvařili odvar z psích kořenů.

„Mám akorát dva kořeny, jeden pro tebe a druhý pro sebe. A zítra ve vesnici koupím další,“ řekl František a už podával šálek teplé podivné tekutiny. Pepa ji s menším sebezapřením vypil a uložil se ke spánku. Ostatní si už jen chvíli povídali a usnuli též.

## Sobota

Krásné ráno. Pepu přes noc všechna bolest a slabost opustila. Vstali za zpěvu sýkorek a tukaní datlů a zamířili dále. Lesní pěšina je brzy dovedla na zpevněnou prašnou cestu. Ta byla dokonce vyznačena v mapě silnou černou čarou. Rozhlédli se po okolních loukách a polích a začali šlapat silnici. Byla nepříjemně tvrdá, jejich nohy vzpomínaly na několik dní chození po lesních stezkách. Z nudné



chůze je vytrhl zvuk motoru. Skutečně! Otočili se a spatřili tmavě modré auto. Dojíždělo je, míhalo se mezi stromy.

Za půl minuty bylo u nich. Zpomalilo, a když je míjelo, objevila se za okýnkem tvář a zvědavě na ně pohlédla. Řidič je opatrně předjel a zastavil. Dvířka se otevřela a vystoupil statný muž:

„Dobrý den. Kam míříte?“

„Do Kuřivod,“ odpověděl František.

„Tam mířím také, svezu vás.“

„Děkujeme, to by nám přišlo vhod.“

„Tak pojd'te. Jmenuji se Oto Krupp.“

František a ostatní se představili a nasedli všichni do auta. Továrník Krupp zařadil a rozjeli se vpřed. Krajina za okny se rozběhla a rychle se míhala, vypadala jako barevné šmouhy. Za cesty prohodili jen několik slov, netrvalo ani půl hodiny a vjeli do Kuřivod. Auto objelo náměstí a František s ostatními vystoupili.

„Uvidíme se na slavnosti,“ zavolal továrník a zmizel za rohem. Vydali se najít místo k přespání.

Hostinský s pomocníky postavili pod svými okny mnoho stolů s židlemi. Večer se tam usadily celé Kuřivody. Kdo se nevešel dovnitř, seděl venku a na koho nezbyla židle, seděl na zemi. Všichni klábosili, herci se oblékali do kostýmů, kartářka Anabel

vykládala lidem osud z karet a starosta si dopisoval řeč. Továrník si krémoval boty, obchodník si již razil cestu davem a hledal své staré známé. I samotný státní rada Tomáš Březina dorazil s chotí. Zavřel ji na pokoji, aby měl klid a vyrazil se bavit.

František dojídal polévku. Pepa s Filipem seděli vedle něj. Náhle František uchopil Pepu za ruku. Křečovitě ji sevřel a zasténal. Jeho přátelé se k němu chvatně otočili a starostlivě mu pohlédli do tváře. Byla zkřivená bolestí k nepoznání. Než mohli vykřiknout, v křeči se sesunul pod stůl. Tam zůstal bezvládně ležet zaklíněný nohama pod lavicí. Byl mrtev.



Kontakty:

Tom (608 408 577)

Kvítek (724 264 148)

Zelí (603 478 299)

Vydává T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.  
tovpred.ctrnactka.cz

